

Præjudicielt spørgsmål

Er momslovens artikel 26 i strid med artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), ⁽¹⁾ i sjette direktiv 77/388/EØF, nu artikel 73 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ⁽²⁾, og med princippet om momsens neutralitet, når denne bestemmelse fortolkes således, at der skyldes moms af udgifter og beløb, som i henhold til en aftale kan opkræves af aftalepartneren, men som faktisk ikke er opkrævet?

⁽¹⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5. 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag

⁽²⁾ EFT L 347, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Det Forenede Kongerige) den 22. februar 2011 — Secretary of State for the Home Department mod Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam og Mohibullah Rahman

(Sag C-83/11)

(2011/C 145/12)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Secretary of State for the Home Department

Sagsøgt: Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam og Mohibullah Rahman

Præjudicielle spørgsmål

1) Kræver artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF ⁽¹⁾, at en medlemsstat med sine lovbestemmelser letter indrejse og ophold i en medlemsstat for kategorien »andre familiemedlemmer«, som ikke er EU-borgere, og som opfylder kravene i artikel 10, stk. 2?

2) Kan et »andet familiemedlem« som omhandlet i spørgsmål 1 påberåbe sig direkte anvendelighed af artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF, såfremt han ikke kan opfylde eventuelle krav i nationale lovbestemmelser?

3) Er kategorien »andre familiemedlemmer« som omhandlet i artikel 3, stk. 2, og artikel 10, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF begrænset til familiemedlemmer, der har opholdt sig i det samme land som unionsborgeren og dennes ægtefælle, før unionsborgeren ankom til værtsstaten?

4) Skal forsørgelse som omhandlet i artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF, som det »andet familiemedlem« har påberåbt sig for at kunne rejse ind i værtsstaten, være forsørgelse, som eksisterede umiddelbart før unionsborgeren flyttede til værtsstaten?

5) Kan en medlemsstat indføre særlige krav med hensyn til arten eller varigheden af den i artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF omhandlede forsørgelse af et »andet familiemedlem« for at undgå, at denne forsørgelse er opdigtet eller unødvendig, for at det familiemedlem, som ikke er unionsborger, skal kunne få adgang til eller fortsætte med at have ophold i landet?

6) Skal den forsørgelse, som det »andet familiemedlem« har påberåbt sig for at få adgang til medlemsstaten, fortsætte i en periode eller på ubestemt tid i værtsstaten, for at et opholdskort kan blive udstedt eller fornyet i henhold til artikel 10 i direktiv 2004/38/EF, og hvordan skal en sådan forsørgelse i givet fald påvises?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29.4.2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158, s. 77).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein hallinto-oikeus (Finland) den 24. februar 2011 — Marja-Liisa Susisalo, Olli Tuomaala og Merja Ritala

(Sag C-84/11)

(2011/C 145/13)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Marja-Liisa Susisalo, Olli Tuomaala, Merja Ritala

Procesdeltager: Helsingin yliopiston apteekki, Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus FIMEA

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 49 TEUF, der vedrører etableringsfrihed i henhold til EU-retten, fortolkes således, at den er til hinder for anvendelse af den finske lækelakis bestemmelser vedrørende apotekernes bevillingsordning, fordi forudsætningerne for åbning af Helsingin yliopiston apteekkis filialapoteker afviger fra de tilsvarende forudsætninger for private apoteker på følgende måde:

a) Hvis Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus i medfør af lækelakis § 52, stk. 1, tildeler bevilling dertil, kan et privat filialapotek åbnes inden for et område, som på grund af et for lille befolkningstal ikke anses at være tilstrækkeligt stort til at danne grundlag for et selvstændigt apotek, men hvor behovet for adgang til lægemidler nødvendiggør, at der er apotekervirksomhed, og en privat apoteker kan, efter i hvert enkelt tilfælde at have indhentet bevilling, have højst tre filialapoteker. Helsingin yliopiston apteekki kan derimod åbne et filialapotek efter i hvert enkelt tilfælde at have indhentet bevilling i medfør af lækelakis § 52, stk. 3, fra Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus, der ved sit skøn i forbindelse med tildelingen ikke er begrænset af andre bestemmelser i loven eller andre nationale regler, end at Helsingin yliopisto højst kan have seksten filialapoteker.

b) Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus skal ved afgørelsen af et privat filialapoteks beliggenhed tage hensyn til hovedapotekets beliggenhed. For Helsingin yliopiston apteekkis filialapoteker er der ingen tilsvarende bestemmelse, og apotekets filialapoteker er beliggende rundt om i Finland.

2) Hvis Den Europæiske Unions Domstol finder, at artikel 49 TEUF i forbindelse med svarene på ovenstående spørgsmål er til hinder for bevillingsordningen for Helsingin yliopiston apteekkis filialapoteker, anmoder korkein hallinto-oikeus Den Europæiske Unions Domstol om præjudiciel afgørelse af følgende supplerende spørgsmål:

a) Er den begrænsning af etableringsfriheden, der følger af bevillingsordningen for Helsingin yliopiston apteekkis filialapoteker, på grund af Helsingin yliopiston apteekkis særlige opgaver vedrørende lægemiddelforsyning og undervisning af farmaceutstuderende begrundet i tvungne almene hensyn, der er nødvendige og i overens-

stemmelse med proportionalitetsprincippet, under hensyn til at tilsvarende særlige opgaver ikke er lovmæssigt fastsat for Helsingin yliopiston apteekkis filialapoteker?

b) Følger det af de for Helsingin yliopiston apteekki lovbestemte og ovenfor beskrevne særlige opgaver, at apoteket kan betragtes som en virksomhed, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, som omhandlet i artikel 106, stk. 2, TEUF, og begrundes den nævnte bestemmelse i TEUF i så fald en afvigelse fra artikel 49 TEUF samt de krav, der af Domstolens retspraksis fremgår for en forudgående administrativ tilladelse for Helsingin yliopistos filialapoteker, under hensyn til at tilsvarende særlige opgaver ikke er lovmæssigt fastsat for Helsingin yliopiston apteekkis filialapoteker?

Sag anlagt den 24. februar 2011 — Europa-Kommissionen mod Irland

(Sag C-85/11)

(2011/C 145/14)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved R. Lyal, som befuldmægtiget)

Sagsøgt: Irland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9 og 11 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem⁽¹⁾, idet denne medlemsstat tillader ikke-afgiftspligtige personer at være medlemmer af en momsgruppe (én enkelt momspligtig person).

— Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med henblik på forenkling og for at bekæmpe eventuelt misbrug giver momsdirektivet medlemsstaterne mulighed for at betragte to eller flere afgiftspligtige personer som én enkelt afgiftspligtig person. Det gøres gældende, at direktivet ikke tillader, at ikke-afgiftspligtige personer indgår i en sådan gruppe, og således udvider de rettigheder og forpligtelser, der